CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
PEDRO CRUZ VILLALÓN
prezentate la 18 iunie 2014[1]

Cauza C-463/12

Copydan Båndkopi
împotriva
Nokia Danmark A/S

[cerere de decizie preliminară formulată de Østre Landsret (Danemarca)]

„Proprietate intelectuală — Dreptul de autor și drepturi conexe — Directiva 2001/29/CE — Armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională — Dreptul exclusiv de reproducere — Articolul 5 alineatul (2) litera (b) — Articolul 5 alineatul (5) — Excepții și limitări — Excepția privind copia privată — Compensație echitabilă — Domeniu de aplicare — Legislație națională care prevede colectarea redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă pentru suporturile de reproducere amovibile — Aplicare în cazul cardurilor de memorie ale telefoanelor mobile — Excluderea suporturilor de reproducere inamovibile — Principiul coerenței — Incidența funcției principale a cardurilor de memorie — Incidența caracterului minim al prejudiciului — Incidența existenței unei autorizații remunerate sau neremunerate de reproducere — Incidența aplicării unor măsuri tehnice eficiente de protecție — Incidența nelegalității sursei de reproducere — Debitorul redevenței alocate finanțării compensației”

1. În prezenta cauză, Curtea este sesizată cu mai multe întrebări preliminare privind interpretarea Directivei 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională[2], care privesc aspecte foarte diferite și care astfel îi oferă acesteia oportunitatea, presupunând că sunt admisibile, de a-și îmbogăți și de a-și clarifica considerabil jurisprudența.

2. Principala problemă ridicată în litigiul principal este aceea dacă redevența pentru copia privată instituită de reglementarea națională în discuție, care este destinată finanțării compensației echitabile prevăzute la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 cu titlu de contraprestație pentru excepția de la dreptul exclusiv de reproducere al titularilor de drepturi, poate fi percepută pentru cardurile de memorie ale telefoanelor mobile. Problema este însă mai puțin perceperea redevenței pentru copia privată ca atare, cât împrejurarea că aceasta poate fi percepută pentru respectivele carduri de memorie fără a fi percepută pentru alte suporturi, de exemplu MP3 playere sau iPod-uri, precum și caracterul „incoerent”, chiar „arbitrar”, al acesteia în raport cu obiectivele Directivei 2001/29.

1 — Limba originală: franceza.

2 — JO L 167, p. 10, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 230.

3. Întrebările formulate de Østre Landsret (Curtea de Apel a Regiunii de Est din Danemarca) depășesc însă această problemă centrală pentru a aborda în termeni foarte generali anumite aspecte mai sensibile și uneori mai controversate ale punerii în aplicare a excepției privind copia privată, prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, care se referă la anumite aspecte generale ale regimului său sau la modalitățile de obținere a acesteia.

4. Curtea va fi astfel determinată să examineze în special dacă redevența pentru copia privată poate fi percepută pentru reproduceri autorizate, în schimbul unei remunerații, de către titularii de drepturi, dacă aceasta poate fi percepută pentru reproducerile pentru uz personal realizate din surse care aparțin unor terți sau din surse nelegale, dacă existența și/sau utilizarea măsurilor tehnice eficiente de protecție exercită o influență în această privință sau dacă statele membre pot percepe redevența pentru copia privată în cazul în care prejudiciul cauzat titularilor de drepturi este minim.

I – **Cadrul juridic**

A – *Dreptul Uniunii*

5. Dispozițiile articolului 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 sunt cele care necesită în esență o interpretare în prezenta cauză. Acestea din urmă prevăd:

„(2) Statele membre pot să prevadă excepții și limitări de la dreptul de reproducere prevăzut la articolul 2, în următoarele cazuri:

[…]

(b) pentru reproduceri pe orice suport realizate de către o persoană fizică pentru uz personal și în scopuri care nu sunt direct sau indirect comerciale, cu condiția ca titularii de drepturi să primească compensații echitabile care să țină cont de aplicarea sau neaplicarea măsurilor tehnice menționate la articolul 6 pentru operele sau obiectele protejate în cauză;

[…]”

6. Principalele considerente ale Directivei 2001/19 relevante pentru soluționarea litigiului principal vor fi citate, dacă este necesar, pe parcursul considerațiilor dezvoltate în continuare.

B – *Dreptul danez*

7. Introdus în dreptul danez în 1992, regimul redevenței pentru copia privată este reglementat de articolele 12 și 39 din Legea nr. 202 privind dreptul de autor (ophavsretsloven) din 27 februarie 2010 (denumită în continuare „Legea nr. 202”).

8. Articolul 12 din Legea nr. 202 prevede:

„(1) Orice persoană este îndreptățită să facă sau să obțină, pentru uzul personal, copii individuale ale operelor care au fost deja aduse la cunoștința publicului dacă nu se urmărește un scop comercial. Aceste copii nu pot fi utilizate în niciun alt scop.

(2) Dispozițiile alineatului (1) nu conferă dreptul:

[…]

4) de a copia în formă digitală o bază de date dacă actul de copiere este efectuat pe baza unei reproduceri a bazei de date în formă digitală sau

5) de a copia într-un singur exemplar în formă digitală alte opere decât programe de calculator și baze de date, cu excepția cazului în care copierea se realizează exclusiv pentru uzul personal de însăși persoana care efectuează copierea sau de un membru al căminului său.

(3) Independent de dispozițiile de la alineatul (2) punctul 5), reproducerea în formă digitală pe baza unui exemplar împrumutat sau închiriat nu este permisă fără acordul autorului.

(4) Dispozițiile alineatului (1) nu conferă dreptul de a angaja o terță persoană să facă copii ale unor

1) opere muzicale,

2) opere cinematografice,

[…]”

9. Articolul 39 din Legea nr. 202, intitulat „Remunerația pentru reproducerea pentru uz personal”, prevede:

„(1) Oricine produce sau importă în scop comercial casete audio sau video sau alte dispozitive pe care se pot înregistra sunete sau imagini plătește o remunerație autorilor operelor menționate la alineatul (2).

(2) Remunerația trebuie plătită pentru casete etc., care permit copierea pentru uz personal și numai pentru opere care au fost difuzate la radio sau la televiziune ori care au fost publicate pe fonograme, pe bandă de film, pe videogramă etc.

[…]”

10. Articolul 40 din Legea nr. 202 prevede:

„(1) Pentru anul 2006, compensația pe minut de înregistrare este de 0,0603 [coroane daneze (DKK)] pentru casete audio analogice și de 0,0839 DKK pentru casete video analogice.

(2) Pentru anul 2006, compensația este de 1,88 DKK pe unitate pentru suporturile digitale de sunet, de 3 DKK pe unitate pentru suporturile digitale de imagine și de 4,28 DKK pe unitate pentru cardurile de memorie digitală.

[…]”

II – **Situația de fapt aflată la originea litigiului principal**

11. Copydan Båndkopi este un organism care reprezintă titularii de drepturi cu privire la opere audio și audiovizuale, autorizat de Ministerul Culturii danez să colecteze, să administreze și să distribuie redevența pentru copia privată prevăzută la articolul 39 din Legea nr. 202.

12. Nokia Danmark A/S (denumită în continuare „Nokia Danmark”) vinde în Danemarca telefoane mobile și carduri de memorie pentru aceste telefoane unor comercianți care le revând altor comercianți sau particularilor.

13. Apreciind că toate cardurile de memorie ale telefoanelor mobile, indiferent de tipul acestora, intră în domeniul de aplicare al regimului redevenței pentru copia privată, Copydan Båndkopi a introdus la instanța de trimitere, la 19 aprilie 2010, o acțiune împotriva Nokia Danmark, solicitând ca această din urmă să fie obligată, în temeiul articolului 39 din Legea nr. 202, la plata sumei de 14 826 828,99 DKK, reprezentând redevența pentru copia privată datorată pentru cardurile de memorie ale telefoanelor mobile pe care aceasta le-a importat și le-a comercializat în Danemarca între anii 2004 și 2009.

III – **Întrebările preliminare și procedura în fața Curții**

14. Întrucât Nokia Danmark a solicitat sesizarea Curții cu titlu preliminar, Østre Landsret a decis să admită cererea sa și, prin ordonanța din 10 octombrie 2012, primită la Curte la 16 octombrie 2012, să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Este compatibilă cu Directiva [2001/29] legislația unui stat membru care prevede că titularilor de drepturi trebuie să li se plătească o compensație pentru reproducerea efectuată utilizând următoarele surse:

a) fișiere pentru a căror utilizare titularul de drepturi și-a dat acordul, iar clientul a plătit o redevență (conținut sub licență provenit de exemplu de la magazinele online);

b) fișiere pentru a căror utilizare titularul de drepturi și-a dat acordul, dar clientul nu a plătit o redevență (conținut sub licență, de exemplu în legătură cu oferte comerciale);

c) propriul DVD, CD-ROM, MP3 player, computer etc. al utilizatorului, pentru care nu sunt aplicabile măsuri tehnice eficiente;

d) propriul DVD, CD-ROM, MP3 player, computer etc. al utilizatorului, pentru care sunt aplicabile măsuri tehnice eficiente;

e) un DVD, un CD-ROM, un MP3 player, un computer sau un alt aparat aparținând unei terțe persoane;

f) opere copiate nelegal de pe internet sau din alte surse;

g) fișiere copiate legal în alt mod, de exemplu de pe internet (din surse legale atunci când nu s-a acordat nicio licență)?

2) Cum trebuie luate în considerare măsurile tehnice eficiente (a se vedea articolul 6 din directiva menționată) de o legislație a unui stat membru privind compensația echitabilă pentru titularii de drepturi [prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29]?

3) La stabilirea compensației pentru reproduceri pentru uz personal [prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva (2001/29)], ce constituie «situații în care prejudiciul cauzat titularului de drept este minim», astfel cum se prevede în considerentul (35) al [acesteia], care determină incompatibilitatea cu directiva a legislației unui stat membru care prevede o compensație pentru titularii de drepturi pentru o astfel de reproducere pentru uz personal (a se vedea în acest sens sondajul reprodus în partea a doua [din cererea de decizie preliminară])?

4) a) Presupunând că funcția principală sau esențială a cardurilor de memorie pentru telefoane mobile nu este reproducerea pentru uz personal, legislația statelor membre care prevede o compensație pentru titularii de drepturi pentru copierea pe cardurile de memorie ale telefoanelor mobile este compatibilă cu Directiva [2001/29]?

b) Presupunând că una dintre funcțiile principale sau esențiale ale cardurilor de memorie pentru telefoane mobile este reproducerea pentru uz personal, legislația statelor membre care prevede o compensație pentru titularii de drepturi pentru copierea pe cardurile de memorie ale telefoanelor mobile este compatibilă cu Directiva [2001/29]?

5) Este compatibilă cu noțiunea «echilibru just» menționată în considerentul (31) al Directivei [2001/29] și cu interpretarea uniformă a noțiunii «compensație echitabilă» prevăzute la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din [d]irectiva (menționată)], care trebuie să se întemeieze pe «prejudiciu», o legislație a statelor membre în temeiul căreia se colectează o compensație pentru cardurile de memorie, deși nu se colectează nicio compensație pentru memoria internă, spre exemplu a MP3 playerelor sau a iPod-urilor, care sunt concepute și utilizate în primul rând pentru stocarea reproducerilor pentru uz personal?

6) a) Directiva [2001/29] se opune unei legislații a statelor membre care prevede colectarea unei compensații pentru reproducerea pentru uz personal de la un producător și/sau de la un importator care vinde carduri de memorie către comercianți care le revând către clienți atât persoane fizice, cât și persoane juridice, fără ca producătorul și/sau importatorul să știe dacă aceste carduri de memorie au fost vândute unor clienți persoane fizice sau comercianți?

b) Are vreun efect asupra răspunsului la a șasea întrebare litera a) faptul că legislația unui stat membru conține dispoziții care prevăd că producătorii, importatorii și/sau distribuitorii nu au obligația de a plăti o compensație pentru cardurile de memorie utilizate în scopuri profesionale, că producătorilor, importatorilor și/sau distribuitorilor, în situația în care au plătit compensația, li se poate rambursa compensația plătită pentru cardurile de memorie în măsura în care acestea sunt folosite în scopuri profesionale și că producătorii, importatorii și/sau distribuitorii pot vinde carduri de memorie, fără a avea obligația de a plăti compensația, altor comercianți care sunt membri ai organismului de gestiune colectivă?

c) Are vreun efect asupra răspunsului la a șasea întrebare literele a) sau b) faptul că

1. legislația unui stat membru conține dispoziții care prevăd că producătorii, importatorii și/sau distribuitorii nu au obligația de a plăti o compensație pentru cardurile de memorie utilizate în scopuri profesionale, dar noțiunea «scopuri profesionale» este interpretată ca fiind un drept de deducere conferit numai întreprinderilor agreate de Copydan Båndkopi, în timp ce compensația trebuie plătită pentru cardurile de memorie utilizate în scopuri profesionale de alți clienți comercianți neagreați de Copydan Båndkopi;

2. legislația unui stat membru conține dispoziții care prevăd că producătorilor, importatorilor și/sau distribuitorilor, în situația în care au plătit totuși (teoretic) compensația, li se poate rambursa compensația plătită pentru cardurile de memorie în măsura în care acestea sunt folosite în scopuri profesionale, dar

— în practică, numai cumpărătorul cardului de memorie poate obține rambursarea și

— cumpărătorul cardului de memorie trebuie să se adreseze Copydan cu o cerere de rambursare a compensației;

3. legislația unui stat membru conține dispoziții care prevăd că producătorii, importatorii și/sau distribuitorii pot vinde carduri de memorie, fără a avea obligația de a plăti compensația, altor comercianți care sunt membri ai organismului de gestiune colectivă, dar

— Copydan este organismul însărcinat cu gestiunea redevenței, iar

— comercianții care sunt membri nu știu dacă cardurile de memorie au fost vândute persoane fizice sau unor persoane juridice?”

15. Copydan Båndkopi și Nokia Danmark, guvernele francez, italian, olandez, austriac și finlandez și guvernul Regatului Unit, precum și Comisia Europeană au depus observații scrise.

16. Copydan Båndkopi și Nokia Danmark, guvernele francez, olandez și austriac și guvernul Regatului Unit, precum și Comisia au prezentat și observații orale în ședința publică din data de 16 ianuarie 2014. La invitația Curții, aceștia au avut oportunitatea să se pronunțe în cursul acestei ședințe cu privire la incidența Hotărârilor VG Wort și alții[3], precum și Amazon.com International Sales și alții[4] asupra răspunsurilor care urmează a fi date întrebărilor adresate.

IV – **Observații introductive**

17. Diferitele întrebări ale instanței de trimitere ridică trei serii de probleme principale care merită să fie ierarhizate și reorganizate și chiar, într-o anumită măsură, simplificate.

18. Prin intermediul unei prime serii de întrebări (a patra și a cincea întrebare), care privesc în special cardurile de memorie ale telefoanelor mobile în legătură directă cu faptele din litigiul principal și care vor fi examinate în primul rând, instanța de trimitere solicită Curții să se pronunțe în esență cu privire la principiul colectării redevenței pentru copia privată pentru cardurile de memorie ale telefoanelor mobile.

19. Astfel, în cadrul litigiului principal, Copydan Båndkopi solicită de la Nokia Danmark plata redevențelor restante pentru copia privată pentru cardurile de memorie ale telefoanelor mobile pe care le-a importat între anii 2004 și 2009, obligație pe care aceasta din urmă o contestă în mai multe privințe. Problema principală ridicată în cauza principală constă, așadar, în a stabili dacă redevența pentru copia privată poate fi colectată pentru echipamente multifuncționale precum cardurile de memorie ale telefoanelor mobile, precizându-se că, în temeiul legii daneze, aceasta este colectată în mod normal pentru suporturile amovibile de înregistrare (CD-ROM-uri, DVD-uri), dar nu și pentru echipamente care includ capacități integrate (inamovibile) de stocare, printre care se numără în primul rând MP3 playerele și alte iPod-uri.

20. Pin intermediul unei a doua serii de întrebări (prima, a doua și a treia întrebare), care nu se referă în mod special la cardurile de memorie ale telefoanelor mobile și care vor fi examinate în al doilea rând, instanța de trimitere solicită Curții, în termeni mult mai generali, să se pronunțe cu privire la incidența asupra regimului redevenței pentru copia privată a diferiților parametri pe care îi enumeră, legați de sursa reproducerilor realizate pentru uz personal, de existența și/sau de utilizarea măsurilor tehnice de protecție ori chiar de importanța prejudiciului cauzat titularilor de drepturi.

21. În sfârșit, prin intermediul unei a treia serii de întrebări, instanța de trimitere solicită Curții să îi furnizeze o serie de indicații cu privire la modalitățile în funcție de care poate fi colectată redevența pentru copia privată (a șasea întrebare).

3 — C-457/11-C-460/11, EU:C:2013:426.

4 — C-521/11, EU:C:2013:515.

V – **Cu privire la principiul colectării redevenței pentru copia privată pentru cardurile de memorie ale telefoanelor mobile (a patra și a cincea întrebare)**

22. Prin intermediul celei de a patra și celei de a cincea întrebări, instanța de trimitere solicită Curții să se pronunțe, în esență, cu privire la problema dacă Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că se opune ca un stat membru să prevadă colectarea redevenței pentru copia privată pentru cardurile de memorie ale telefoanelor mobile, în condițiile în care anumite suporturi de memorie precum MP3 playerele și iPod-urile sunt exceptate de la o asemenea colectare. Din această perspectivă, instanța de trimitere ridică problema dacă trebuie să ia în considerare funcția principală sau esențială a acestor carduri de memorie.

A – *Cu privire la principiile stabilite de jurisprudența Curții*

23. Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit articolului 2 din Directiva 2001/29, statele membre acordă titularilor de drepturi avuți în vedere de această dispoziție dreptul exclusiv de a autoriza sau de a interzice reproducerea directă sau indirectă, temporară sau permanentă, prin orice mijloace și în orice formă, în totalitate sau în parte, a operelor lor.

24. Cu toate acestea, în temeiul articolului 5 alineatul (2) litera (b) din aceeași directivă, statele membre pot să prevadă o excepție sau o limitare de la dreptul exclusiv de reproducere menționat, în special pentru reproduceri pe orice suport realizate de o persoană fizică pentru uz personal și în scopuri care nu sunt direct sau indirect comerciale, ceea ce constituie așa-numita excepție „privind copia privată”.

25. Articolul 5 alineatul (5) din directiva menționată condiționează totuși instituirea excepției privind copia privată de respectarea a trei cerințe, și anume, mai întâi, ca această excepție să se aplice numai în anumite cazuri speciale, apoi, ca ea să nu aducă atingere exploatării normale a operei și, în sfârșit, ca aceasta să nu aducă în mod nejustificat atingere intereselor legitime ale titularului dreptului de autor [5].

26. În această ultimă privință, Curtea a statuat că, în cazul în care statele membre decid instituirea excepției privind copia privată în dreptul intern, sunt nu doar obligate să prevadă, în temeiul articolului 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 menționat, plata unei „compensații echitabile” în favoarea titularilor dreptului exclusiv de reproducere [6], ci le revine, sub sancțiunea privării acestei dispoziții de orice efect util, și o obligație de rezultat, mai precis sunt ținute să asigure, în cadrul competențelor lor, colectarea efectivă a compensației echitabile destinate despăgubirii autorilor afectați de prejudiciul suferit [7].

27. Rezultă din considerentele (35) și (38) ale Directivei 2001/29, astfel cum au fost interpretate de Curte, că compensația echitabilă prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) are ca obiect despăgubirea corespunzătoare pentru prejudiciul suferit de autorii operelor protejate ca urmare a reproducerii neautorizate a acestora din urmă pentru uz personal [8]. Această compensație constituie contraprestația pentru prejudiciul cauzat autorilor [9].

5 — Hotărârea Stichting de Thuiskopie (C-462/09, EU:C:2011:397, punctul 21).

6 — Hotărârea Padawan (C-467/08, EU:C:2010:620, punctul 30), Hotărârea Stichting de Thuiskopie (EU:C:2011:397, punctul 22), precum și Hotărârea Amazon.com International Sales și alții (EU:C:2013:515, punctul 19).

7 — A se vedea Hotărârea Stichting de Thuiskopie (EU:C:2011:397, punctul 34), precum și Hotărârea Amazon.com International Sales și alții (EU:C:2013:515, punctul 57).

8 — Hotărârea Padawan (EU:C:2010:620, punctele 39 și 40).

9 — Hotărârea Padawan (EU:C:2010:620, punctul 40), Hotărârea VG Wort și alții (EU:C:2013:426, punctele 31, 49 și 75), Hotărârea Amazon.com International Sales și alții (EU:C:2013:515, punctul 47), precum și Hotărârea ACI Adam și alții (C-435/12, EU:C:2014:254, punctul 50).

28. Rezultă de asemenea din considerentul (31) al Directivei 2001/29 și din jurisprudența Curții că „echilibrul just” care trebuie păstrat între drepturile și interesele diverselor categorii de titulari de drepturi și drepturile și interesele utilizatorilor de obiecte protejate presupune ca o compensație echitabilă să fie în mod obligatoriu calculată pe baza criteriului prejudiciului cauzat autorilor operelor protejate prin introducerea excepției privind copia privată [10].

29. Nivelul compensației echitabile trebuie să aibă în vedere în special, drept criteriu util, potențialul prejudiciu cauzat titularilor de drepturi prin aceste acte de reproducere, un prejudiciu minim putând totuși să nu dea naștere unei obligații de plată [11].

30. Curtea a avut de asemenea ocazia să amintească că statele membre dispuneau de o marjă de apreciere largă pentru a stabili cine trebuie să achite această compensație echitabilă, precum și forma, modalitățile detaliate și posibilele niveluri ale acestei compensații [12], ținând cont de împrejurările specifice fiecărui caz [13], în măsura în care rămân totuși în limitele impuse de dreptul Uniunii [14], cu alte cuvinte, dacă acestea respectă, pe lângă condițiile „triplului test” stabilite de dispozițiile articolului 5 alineatul (5) din Directiva 2001/29 [15], și cerințele care decurg din principiul egalității consacrat la articolul 20 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene [16] și dacă precizează parametrii acesteia într-un mod coerent [17].

31. În lumina acestor considerații vom aborda în două etape diferitele probleme ridicate de instanța de trimitere în a patra și în a cincea întrebare.

32. Vom examina într-o primă etapă dacă colectarea redevenței pentru copia privată pentru cardurile de memorie este în principiu admisibilă în raport cu dispozițiile Directivei 2001/29. Vom examina într-o a doua etapă dacă legislația daneză poate, în măsura în care prevede colectarea redevenței pentru copia privată pentru cardurile de memorie ale telefoanelor mobile, dar nu și pentru anumite suporturi de memorie precum MP3 playerele și iPod-urile, să fie considerată conformă cu dreptul Uniunii și cu obiectivele Directivei 2001/29, cu alte cuvinte, pentru a fi mai exacți, dacă aceasta este coerentă și nearbitrară.

B – *Cu privire la admisibilitatea de principiu a colectării redevenței pentru copia privată pentru cardurile de memorie ale telefoanelor mobile*

33. Din jurisprudența Curții amintită mai sus reiese într-o manieră foarte generală că statele membre care au optat să instituie excepția privind copia privată prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 dispun de o marjă de apreciere foarte largă pentru a defini și a organiza sistemul de finanțare a compensației echitabile care trebuie să o însoțească, în măsura în care acesta din urmă stabilește o corelație suficientă între prejudiciul cauzat titularilor de drepturi, rezultat din punerea în aplicare a excepției, și utilizarea dată operelor lor protejate de persoanele fizice care acționează pentru uz personal și în măsura în care garantează despăgubirea efectivă a prejudiciului respectiv.

10 — Hotărârea Padawan (EU:C:2010:620, punctele 42 și 50)

11 — Hotărârea Padawan (EU:C:2010:620, punctul 39), precum și Hotărârea Amazon.com International Sales și alții (EU:C:2013:515, punctul 47).

12 — A se vedea considerentul (35) al Directivei 2001/29, precum și Hotărârile Stichting de Thuiskopie (EU:C:2011:397, punctul 23), și Amazon.com International Sales și alții (EU:C:2013:515, punctele 20 și 40).

13 — A se vedea Hotărârea Amazon.com International Sales și alții (EU:C:2013:515, punctul 22).

14 — *Ibidem* (punctul 21).

15 — A se vedea în această privință Hotărârea ACI Adam și alții (EU:C:2014:254, punctele 38-40), precum și Concluziile noastre prezentate în această cauză (C-435/12, EU:C:2014:1).

16 — A se vedea Hotărârea VG Wort și alții (EU:C:2013:426, punctele 73 și 79).

17 — A se vedea considerentul (32) al Directivei 2001/29, precum și Hotărârile Padawan (EU:C:2010:620, punctul 36) și ACI Adam și alții (EU:C:2014:254, punctul 49).

34. Curtea a statuat printre altele că un sistem de finanțare a compensației echitabile care se întemeiază pe colectarea unei redevențe pentru copia privată pentru echipamentele, aparatele și suporturile de reproducere nu este compatibil cu exigențele „echilibrului just” decât dacă acestea din urmă pot fi utilizate în scopul realizării de copii private și, prin urmare, pot cauza un prejudiciu titularilor de drepturi în legătură cu operele protejate [18].

35. Astfel, simpla capacitate a unui echipament sau a unui aparat de a realiza copii este suficientă în principiu pentru a justifica aplicarea redevenței pentru copia privată, cu condiția ca respectivele echipamente sau aparate să fi fost puse la dispoziția unor persoane fizice în calitate de utilizatori privați, fără să fie necesar să se stabilească că acestea au realizat în mod efectiv copii private cu ajutorul respectivelor echipamente și astfel au cauzat efectiv un prejudiciu titularilor de drepturi [19]. Această poziție se întemeiază pe ideea că se prezumă în mod legitim că persoanele fizice beneficiază integral de și utilizează pe deplin funcțiile de reproducere ale aparatelor și ale echipamentelor [20]. Această prezumție se aplică atât în cazul aparatelor și al echipamentelor de reproducere, cât și în cazul suporturilor de reproducere.

36. În consecință, din moment ce nu se contestă deloc faptul că persoanele fizice pot utiliza cardurile de memorie ale telefoanelor mobile ca suporturi de reproducere a operelor sau a altor obiecte protejate, colectarea redevenței pentru copia privată pentru acestea din urmă nu poate fi considerată nelegală în măsura în care este percepută efectiv de la persoanele fizice, singurele care o datorează pentru utilizarea pentru uz personal [21].

37. Rezultă de aici că funcția principală sau esențială a cardurilor de memorie ale telefoanelor mobile nu poate fi ca atare luată în considerare în această privință. Mai precis, împrejurarea că reproducerea pentru uz personal nu este una dintre funcțiile principale sau esențiale ale cardurilor de memorie ale telefoanelor mobile, presupunând că această afirmație poate fi demonstrată, nu se opune în sine colectării compensației echitabile pentru cardurile respective în măsura în care acestea pot fi utilizate în acest scop.

38. În această privință, se poate observa că, deși Directiva 2001/29 precizează, în considerentul (38), că trebuie să se țină seama în mod adecvat de diferențele existente între copiile private pe suport digital și copiile private pe suport analogic, din moment ce „[c]rearea de copii private pe suport digital poate fi mult mai răspândită și poate avea un impact economic mai mare”, aceasta nu stabilește nicio distincție după funcția principală sau esențială a suporturilor de reproducere, indiferent că sunt analogice sau digitale. Dimpotrivă, articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 are în vedere orice suport, fără distincție.

39. Prin urmare, se poate concluziona că articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 trebuie interpretat în sensul că nu se opune în principiu reglementării unui stat membru care prevede colectarea redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă pentru cardurile de memorie ale telefoanelor mobile, în măsura în care se garantează echilibrul just care trebuie păstrat între diferitele categorii de titulari de drepturi și utilizatorii de obiecte protejate și în măsura în care, în consecință, există o legătură între această colectare și utilizarea prezumată a respectivelor carduri în scopul reproducerii pentru uz personal, funcția principală sau esențială a cardurilor amintite fiind lipsită de efect în această privință.

18 — A se vedea Hotărârea Padawan (EU:C:2010:620, punctul 52).

19 — *Ibidem* (punctele 53 și 54).

20 — *Ibidem* (punctele 55 și 56).

21 — Întrucât cea de a șasea întrebare a instanței de trimitere privește tocmai aspectul amintit, aceasta va fi examinată în continuare în secțiunea VI.

C – Cu privire la coerența reglementării daneze în raport cu obiectivele Directivei 2001/29

40. În considerentul (31) al Directivei 2001/29 se arată, în esență, că diferențele existente în reglementările statelor membre între excepțiile și limitările de drepturi au efecte negative directe asupra funcționării pieței interne și că acestea ar putea deveni mai accentuate odată cu dezvoltarea exploatării transfrontaliere a operelor. Considerentul (32) al Directivei 2001/29 prevede, pe de altă parte, că enumerarea exhaustivă a excepțiilor și a limitărilor de la dreptul de reproducere pe care directiva o prevede ține cont în mod corespunzător de diferitele tradiții juridice ale statelor membre, urmărind în același timp să asigure buna funcționare a pieței interne. Acesta precizează de asemenea că „statele membre trebuie să aplice în mod coerent aceste excepții și limitări”.

41. În această privință, Curtea a statuat că această listă de excepții „trebuie să asigure un echilibru între tradițiile juridice ale statelor membre și buna funcționare a pieței interne”. Acest lucru înseamnă în special că, deși statele membre au posibilitatea de a institui sau de a nu institui aceste excepții în conformitate cu tradițiile lor juridice, acestea trebuie totuși, odată ce au ales să introducă o anumită excepție, să o aplice în mod coerent, „astfel încât să nu poată aduce atingere obiectivelor urmărite de Directiva 2001/29 care privesc asigurarea bunei funcționări a pieței interne” [22].

42. Revine, așadar, instanței de trimitere sarcina de a examina dacă alegerea făcută de legiuitorul danez, care constă în colectarea redevenței pentru copia privată pentru cardurile de memorie ale telefoanelor mobile, dar nu și pentru suporturi precum MP3 playere și iPod-uri, poate fi considerată coerentă, altfel spus, că nu poate afecta în special buna funcționare a pieței interne. În aceste condiții, pare oportun să furnizăm instanței de trimitere câteva indicații cu privire la termenii și la intensitatea controlului pe care trebuie să îl exercite în această privință.

43. În primul rând, este perfect clar că statele membre care au decis să instituie un sistem de compensație echitabilă beneficiază, în lipsa oricărei prevederi a Directivei 2001/29 în această privință, de o marjă de apreciere largă pentru a defini redevența pentru copia privată destinată să finanțeze respectiva compensație, aceasta putând fi percepută atât pentru aparatele care permit reproducerea, cât și, de exemplu, pentru suporturile destinate păstrării acestor reproduceri.

44. În speță, legiuitorul danez a ales în mod absolut legitim să colecteze redevența pentru copia privată menită să finanțeze compensația echitabilă pentru anumite suporturi de înregistrare a sunetelor sau a imaginilor care permit producătorilor și importatorilor realizarea de copii ale operelor protejate pentru uz personal.

45. Această marjă de apreciere largă a statelor membre este însă limitată de obligația care le este impusă de a se asigura că această compensație este adecvată, cu alte cuvinte, că forma, modalitățile detaliate și nivelul respectivei compensații sunt determinate în special în funcție de potențialul prejudiciu cauzat titularilor de drepturi din cauza reproducerii operelor sau a obiectelor protejate ale acestora [23].

46. Considerentul (38) al Directivei 2001/29, consacrat în special excepției de la dreptul exclusiv de reproducere de materiale audio, vizuale și audiovizuale pentru uz personal, furnizează câteva indicații cu privire la unele dintre elementele care pot fi luate în considerare în cadrul examinării care trebuie efectuată în această privință, în special cu privire la necesitatea de a face o distincție între copiile private pe suport analogic și copiile private pe suport digital [24].

22 — A se vedea Hotărârea ACI Adam și alții (EU:C:2014:254, punctele 33 și 34).

23 — Potrivit considerentului (35) al Directivei 2001/29, astfel cum a fost interpretat de către Curte.

24 — Din acest punct de vedere, se poate sublinia că se observă o convergență tehnologică în memoriile de masă incluse pe diferitele suporturi digitale, hard diskurile computerelor celor mai recente [discurile numite „SSD” (Solid State Drive)] fiind, de exemplu, compuse din mai multe circuite de memorii flash (EEPROM sau Electrically-erasable programmable read-only memory), precum cardurile de memorie ale telefoanelor mobile, la fel cum sunt principalele playere digitale de tip iPod.

47. Or, din decizia de trimitere, precum și din diferitele observații scrise și orale prezentate Curții reiese că sistemul compensației echitabile instituit în Danemarca nu stabilește o distincție între diferitele suporturi în funcție de natura analogică sau digitală a acestora, ci, după toate aparențele, numai după cum acestea sunt amovibile (casete audio, CD-ROM-uri, DVD-uri, carduri de memorie pentru telefoanele mobile) sau integrate în alte echipamente sau aparate (MP3 playere, iPod-uri). Pe de altă parte, din dosar nu reiese și nu s-a susținut în niciun moment că această distincție se întemeiază pe importanța relativă, stabilită în mod obiectiv pe baze statistice, a utilizării diferitor suporturi în scopul reproducerii de opere sau de alte obiecte protejate și pe impactul economic respectiv al acestei reproduceri asupra titularilor de drepturi.

48. Desigur, nu se poate exclude, astfel cum a susținut guvernul finlandez, că tratamentul diferențiat al cardurilor de memorie pentru telefoanele mobile poate fi justificat printr-o diferență obiectivă care privește printre altele specificitățile suportului însuși, particularitățile utilizării acestuia sau chiar principalele caracteristici ale sistemului de compensare pus în aplicare.

49. Un sistem de compensare care ar exclude colectarea redevenței pentru copia privată pentru computere, care constituie echipamente sau aparate de reproducere digitală, ar putea fi astfel justificat, după cum susține guvernul finlandez, în două moduri. Pe de o parte, ar putea fi justificat prin faptul că suporturile însele care pot fi utilizate cu computerele respective pentru realizarea de reproduceri pentru uz personal sunt supuse redevenței în cauză. Pe de altă parte, ar putea fi justificat prin faptul că se poate considera dificil, chiar imposibil, să se facă o distincție între uzul personal și uzul profesional al computerelor și să se conformeze, așadar, cu cerințele care decurg din jurisprudența Padawan [25].

50. Cu toate acestea, un sistem de compensație echitabilă care prevede colectarea redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze doar suporturile amovibile de reproducere, dar care ar exclude această colectare cu privire la suporturile inamovibile care sunt integrate în aparate sau echipamente nu poate fi considerat compatibil cu obiectivele Directivei 2001/29 și nici de natură să respecte obligația de rezultat care revine statelor membre.

51. În cauza principală, redevența pentru copia privată este colectată pentru toate suporturile de reproducere, cu excepția suporturilor integrate în anumite aparate și echipamente precum MP3 playere și alte iPod-uri, care sunt concepute în mod special în scopul citirii operelor audio sau video și despre care se poate prezuma în mod legitim că, achiziționate de persoane private, sunt în principal, chiar exclusiv, utilizate ca suporturi de reproducere pentru uz personal.

52. Privită din această perspectivă, la prima vedere se poate cu greu considera că redevența pentru copia privată instituită de reglementarea daneză este corespunzătoare pentru realizarea obiectivului urmărit de articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, care este acela de a garanta titularilor de drepturi o compensație echitabilă adecvată și efectivă în raport cu prejudiciul potențial suferit ca urmare a reproducerii operelor sau a obiectelor protejate ale acestora, limitând în același timp impedimentele privind buna funcționare a pieței interne și favorizând dezvoltarea societății informaționale în Uniunea Europeană. În mod accesoriu, nici neluarea în considerare a suporturilor de reproducere inamovibile nu pare conformă cu obligația statelor membre de a ține seama în mod corespunzător îndeosebi de evoluția tehnologică, în special în ceea ce privește copia privată pe suport digital [26].

25 — EU:C:2010:620, punctul 52. Cu privire la acest aspect al problemei, a se vedea în continuare examinarea celei de a șasea întrebări preliminare.

26 — A se vedea considerentele (5) și (39) ale Directivei 2001/29.

53. În concluzie, propunem Curții să declare că Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că se opune reglementării unui stat membru care prevede colectarea redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă pentru suporturile de reproducere amovibile precum cardurile de memorie ale telefoanelor mobile, excluzând-o în același timp pentru suporturile inamovibile integrate în aparate sau în echipamente concepute în special și utilizate în principal ca suporturi de reproducere pentru uz personal, fără ca această excludere să fie justificată în mod obiectiv. Revine instanței de trimitere să aprecieze eventualele justificări obiective ale acestei excluderi și să acționeze în consecință.

VI – **Cu privire la aspectele generale ale regimului redevenței pentru copia privată (prima-a treia întrebare)**

54. Primele trei întrebări ale instanței de trimitere ridică, după cum am subliniat deja, diferite probleme de ordin foarte general vizând regimul redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă, această instanță întrebându-se în special cu privire la incidența asupra colectării redevenței pentru copia privată a sursei reproducerilor, distingând mai multe ipoteze (prima întrebare), a existenței unor măsuri tehnice eficiente de protecție (a doua întrebare) sau a importanței prejudiciului suferit (a treia întrebare).

55. În cadrul primei întrebări, aceasta distinge astfel cazurile de reproduceri realizate pe baza fișierelor a căror utilizare este permisă după cum autorizarea respectivă a dat sau nu a dat naștere remunerației [prima întrebare literele a) și b)]. Ea opune în continuare reproducerile realizate pe baza fișierelor stocate pe diferite suporturi (CD-ROM, DVD, MP3 playere, computere), după cum acestea sunt sau nu sunt protejate prin măsuri tehnice eficiente [prima întrebare literele c) și d) și a doua întrebare]. În sfârșit, instanța de trimitere evocă reproducerile realizate pe baza fișierelor stocate pe suporturi deținute de terți [prima întrebare litera e)], reproducerile realizate din surse nelegale care provin în special de pe internet [prima întrebare litera f)] și reproducerile realizate în alt mod din surse legale [prima întrebare litera g)].

56. Trebuie să se observe de altfel că Curtea a avut deja ocazia să se pronunțe cu privire la diferitele situații evocate în prima întrebare literele c) și d)[27], precum și f)[28] și, cel puțin în parte, la cele evocate în prima întrebare literele a) și b)[29].

A – *Cu privire la incidența unei autorizări de reproducere, însoțită sau neînsoțită de o remunerație [prima întrebare literele a) și b)]*

57. Prin intermediul primei întrebări literele a) și b), instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că reglementarea unui stat membru poate prevedea colectarea redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă pentru reproducerile pentru uz personal autorizate de titularii de drepturi, autorizație însoțită eventual de o remunerație.

58. În Hotărârea VG Wort și alții[30], Curtea a considerat, în termeni generali, că, în cadrul unei excepții sau al unei limitări prevăzute la articolul 5 alineatul (2) sau (3) din Directiva 2001/29, un eventual act prin care titularul de drepturi a autorizat reproducerea operei sale sau a altui obiect protejat nu are nicio incidență asupra compensației echitabile.

27 — Hotărârea VG Wort și alții (EU:C:2013:426, punctele 48-58).

28 — Hotărârea ACI Adam și alții (EU:C:2014:254, punctele 20-58).

29 — Hotărârea VG Wort și alții (EU:C:2013:426, punctele 30-40).

30 — EU:C:2013:426, punctul 2 din dispozitiv.

59. Cu toate acestea, Curtea s-a pronunțat în hotărârea amintită numai cu privire la incidența unui act de autorizare asupra compensației echitabile, dar nu și cu privire la incidența unui act de autorizare însoțit eventual de o remunerație sau, mai precis, de un act de autorizare acordat în schimbul unei remunerații ori care include în mod expres o compensație echitabilă, în sensul articolului 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, situație preconizată în mod explicit de instanța de trimitere în prima întrebare litera a). Mai general, Curtea nu a avut încă ocazia să se pronunțe cu privire la incidența asupra colectării redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă a acordurilor de licență de utilizare încheiate cu titlu oneros între titularii de drepturi și utilizatori și în special a licențelor de utilizare și de reproducere a fișierelor cu opere dobândite legal din comerț, pentru platformele de descărcare legale indicate în mod special în decizia de trimitere.

60. În această privință, trebuie să se arate că considerentul (35) al Directivei 2001/29 precizează că, „[î]n cazul în care titularul dreptului a fost deja plătit în altă formă, de exemplu sub forma unor redevențe din contractul de licență, nu se mai poate face o plată specifică sau separată”.

61. S-ar putea deduce din acest considerent că Directiva 2001/29 lasă statele membre să decidă cu privire la oportunitatea de a evita orice supracompensare, cu alte cuvinte, de a se asigura că utilizatorii nu sunt puși în situația de a plăti de două ori redevența pentru copia privată destinată să finanțeze compensația echitabilă, prima oară cu ocazia achiziționării legale din comerț a fișierelor care conțin operele și a doua oară cu ocazia achiziționării suporturilor de reproducere, după cum pare să fie cazul în litigiul principal.

62. Utilizarea condiționalului [31] și mai ales lipsa oricărei alte precizări și a oricărei dispoziții exprese în Directiva 2001/29 ar pleda astfel nu numai în favoarea recunoașterii celei mai largi latitudini a statelor membre în această privință, dar și a unei puteri discreționare depline.

63. O astfel de interpretare a Directivei 2001/29 nu ni se pare însă că poate fi reținută întrucât ar fi contrară obiectivelor urmărite de directivă. Aceasta ar afecta în mod deosebit chiar principiul unei compensații echitabile, care urmărește indemnizarea adecvată pentru prejudiciul suferit de titularii de drepturi ca urmare a reproducerii pentru uz personal. Ea ar contraveni în sens larg cerinței privind păstrarea unui echilibru just între drepturile și interesele existente, care înseamnă că compensația echitabilă constituie contraprestația acestui prejudiciu și că este calculată și percepută în consecință.

64. Trebuie amintit în această privință că considerentul (45) al Directivei 2001/29 prevede că „[e]xcepțiile și limitările menționate la articolul 5 alineatele (2), (3) și (4) [din Directiva 2001/29] nu ar trebui […] să împiedice definirea relațiilor contractuale destinate să asigure compensații echitabile titularilor de drepturi în măsura în care legislația internă permite acest lucru”.

31 — Cel puțin, aceasta este interpretarea pe care o dăm considerentului (35) al Directivei 2001/29, în pofida variațiilor care se pot constata de la o versiune lingvistică la alta. A se vedea de exemplu versiunile în limbile spaniolă („puede ocurrir que no haya que efectuar un pago específico o por separado”), germană („kann gegebenenfalls keine spezifische oder getrennte Zahlung fällig sein”) sau franceză („un paiement spécifique ou séparé pourrait ne pas être dû”) și versiunile în limbile engleză („no specific or separate payment may be due”) sau italiană („ciò non può comportare un pagamento specifico o a parte”).

65. În consecință, în ipoteza, mai mult sau mai puțin probabilă, în care s-ar putea stabili că reproducerea pentru uz personal a unor opere protejate este autorizată în mod special de titularii de drepturi și că această autorizare dă naștere, în acest temei, unei remunerații sau oricărei alte forme de compensație echitabilă echivalentă, o astfel de reproducere nu poate determina colectarea unei compensații echitabile suplimentare [32].

66. Desigur, introducerea unui sistem de redevență pentru copia privată în scopul finanțării compensației echitabile prevăzute la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, care prevede ca aceasta să nu fie colectată pentru reproducerile pentru uz personal realizate pe baza fișierelor a căror copie privată este permisă în schimbul unei remunerații echivalente cu cea a respectivei compensații, implică, în mod evident, dificultăți considerabile și foarte concrete de ordin practic, în special atunci când respectiva redevență este colectată pentru suporturile de reproducere de la producătorii și de la importatorii acestora, cum este cazul în cauza principală, pe baza unei prezumții de utilizare a suporturilor în cauză de către persoane fizice în scopuri private [33].

67. Aceste dificultăți practice nu pot justifica totuși, în condițiile evocate la punctul 66 din prezentele concluzii, colectarea unei duble compensații echitabile [34]. Dimpotrivă, revine statelor membre să prevadă, în special în cadrul competențelor lor teritoriale, posibilitatea oricărei persoane fizice, chemată să plătească de două ori compensația echitabilă datorată cu privire la reproducerea pentru uz personal a unei opere protejate, de a solicita și de a obține rambursarea acesteia.

68. Din considerațiile de mai sus reiese că Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că se opune reglementării unui stat membru care prevede colectarea redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) pentru reproducerile pentru uz personal care au fost în mod special autorizate de titularii de drepturi și care au condus, în acest sens, la plata unei indemnizații sau la orice altă formă de compensație echitabilă.

B – *Cu privire la incidența măsurilor tehnice de protecție [prima întrebare literele c) și d) și a doua întrebare]*

69. Prin intermediul primei întrebări literele c) și d), instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale care prevede colectarea redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din aceasta pentru reproducerile pentru uz personal a fișierelor cu opere protejate după cum acestea din urmă sunt sau nu sunt protejate prin măsuri tehnice eficiente. Prin intermediul celei de a doua întrebări, ea ridică în plus problema modului în care legislația unui stat membru privind compensația echitabilă prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 trebuie să țină seama de măsurile tehnice eficiente prevăzute la articolul 6 din directiva menționată.

32 — Se va putea observa că, la invitația Comisiei, care își anunțase în Comunicarea din 24 mai 2011, intitulată „O piață unică pentru drepturile de proprietate intelectuală – Stimularea creativității și inovației pentru a oferi Europei creștere economică, locuri de muncă de înaltă calitate și bunuri și servicii de primă clasă [COM(2011) 287 final, punctul 3.3.4], intenția de a numi un mediator independent la nivel înalt cu misiunea de a mobiliza părțile interesate să convină cu privire la anumite aspecte ale redevenței pentru copia privată, domnul Vitorino a emis recomandări, una dintre acestea privind tocmai acest punct. Prima dintre recomandările sale propune astfel să se admită în mod clar că reproducerile pentru uz personal ale unor opere dobândite online, deci pe baza licențelor titularilor de drepturi, nu cauzează niciun prejudiciu acestora din urmă și nu implică, așadar, nicio compensație sub forma redevenței pentru copia privată (a se vedea în special p. 6-8). A se vedea documentul intitulat „Recommendations resulting from the Mediation on Private Copying and Reprography Levies” (la adresa de internet http://ec.europa.eu/internal_market/copyright/docs/levy_reform/130131_levies-vitorino-recommendations_en.pdf).

33 — Problemă examinată în mod special în secțiunea VI.

34 — Trebuie să se observe că Curtea a formulat deja ideea potrivit căreia Directiva 2001/29 se opune oricărei plăți duble a unei compensații echitabile și poate impune o obligație de restituire, în special în Hotărârea Amazon.com International Sales și alții (EU:C:2013:515, punctul 65). Astfel, în această hotărâre, Curtea a statuat că o persoană chemată să achite redevența pentru copia privată pentru un suport de reproducere utilizat într-un stat membru, dar achiziționat de pe internet în alt stat membru trebuia să poată solicita și obține restituirea redevenței plătite eventual în cel de al doilea stat membru.

70. În Hotărârea VG Wort și alții [35], Curtea a precizat mai întâi că măsurile tehnice la care se referă articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 urmăresc să limiteze actele neautorizate de titularii de drepturi, cu alte cuvinte, să asigure o aplicare corectă a acestei dispoziții și să împiedice astfel actele care nu ar respecta condițiile stricte pe care le impune respectiva dispoziție.

71. Curtea a statuat în continuare, în esență, că nici împrejurarea că un stat membru nu a asigurat corecta aplicare a excepției privind copia privată pe care a instituit-o, prin faptul că a limitat actele neautorizate de titularii de drepturi [36] și nici împrejurarea că respectivii titulari de drepturi nu au aplicat măsurile tehnice de protecție la care au posibilitatea de a recurge voluntar [37] nu sunt de natură să determine caducitatea condiției privind compensația echitabilă prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din această directivă.

72. Din această hotărâre rezultă astfel că Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că permite colectarea redevenței pentru copia privată independent de utilizarea sau neutilizarea unor măsuri tehnice eficiente de protecție de către titularii de drepturi, ceea ce oferă un răspuns cel puțin la prima întrebare literele c) și d) adresată de instanța de trimitere.

73. Rezultă mai precis că împrejurarea că titularii de drepturi au recurs, în scopul de a se opune oricărei utilizări neautorizate a operelor lor protejate, la măsuri tehnice eficiente de protecție disponibile sau nu au recurs la aceste măsuri nu are niciun efect asupra obligației de a li se garanta, în temeiul articolului 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, o compensație echitabilă pentru reproducerile operelor lor realizate pentru uz personal. Compensația echitabilă și măsurile tehnice eficiente de protecție pot, așadar, coexista perfect, utilizarea unor astfel de măsuri având incidență, eventual, numai asupra nivelului compensației echitabile, cu alte cuvinte, asupra calculului și a cuantumului acesteia [38].

74. Or, cea de a doua întrebare a instanței de trimitere privește tocmai această incidență.

75. În această privință trebuie să se arate că Directiva 2001/29 impune statelor membre, atunci când este vorba despre aplicarea excepției privind copia privată, să țină cont în mod corespunzător de evoluția tehnologică și economică, în special în ceea ce privește copia privată digitală și sistemele de remunerare aferente acesteia, în cazul în care sunt disponibile măsuri tehnologice de protecție eficiente [39].

76. Deși Directiva 2001/29 se referă la necesitatea de a ține seama de măsurile tehnice la aplicarea compensației echitabile [40] sau de a ține seama de compensația echitabilă în situația recurgerii la măsuri tehnice [41], totuși nu furnizează, nici într-un caz, nici în altul, nicio precizare cu privire la ceea ce implică în mod concret această luare în considerare.

77. Rezultă, după cum a subliniat avocatul general Sharpston în Concluziile prezentate în cauza VG Wort și alții [42], că statele membre dispun de o marjă de apreciere pentru a defini atât modalitățile, cât și intensitatea acestei luări în considerare, cu respectarea atât a obiectivelor Directivei 2001/29, cât și, mai larg, a dreptului Uniunii.

35 — EU:C:2013:426, punctul 51. A se vedea de asemenea Hotărârea ACI Adam și alții (EU:C:2014:254, punctul 43).

36 — A se vedea Hotărârea VG Wort și alții (EU:C:2013:426, punctele 52-54) și Hotărârea ACI Adam și alții (EU:C:2014:254, punctul 44).

37 — A se vedea Hotărârea VG Wort și alții (EU:C:2013:426, punctele 55-57).

38 — A se vedea în acest sens și Concluziile avocatului general Sharpston în cauza VG Wort și alții (C-457/11-C-460/11, EU:C:2013:34, punctul 95).

39 — A se vedea considerentele (5) și (39) ale Directivei 2001/29.

40 — A se vedea considerentele (35) și (39).

41 — A se vedea considerentul (52).

42 — EU:C:2013:34, punctul 104.

78. Din această perspectivă, nu revine Curții să indice instanței de trimitere, astfel cum sugerează a doua întrebare, cum trebuie în mod concret pusă în aplicare această prevedere de către statele membre. Curtea îi poate furniza cel mult anumite indicații care să îi permită eventual să stabilească dacă modalitățile în funcție de care această luare în considerare este transpusă în dreptul național și aplicată în mod concret sunt compatibile cu Directiva 2001/29, control care este exercitat numai de instanța de trimitere.

79. În consecință, considerăm că nu este necesar să oferim, dincolo de concluzia propusă la punctul 72 din prezentele concluzii, un răspuns specific la a doua întrebare a instanței de trimitere.

80. Prin urmare, propunem Curții să declare că Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că nici utilizarea, nici neutilizarea unor măsuri tehnice eficiente de protecție a fișierelor care conțin opere protejate nu au efecte asupra colectării redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din directiva menționată.

C – *Cu privire la incidența sursei copiei private [prima întrebare literele e), f) și g)]*

81. Prin intermediul primei întrebări literele e), f) și g), instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale care prevede colectarea redevenței pentru copia privată pentru reproducerile pentru uz personal realizate din surse care aparțin unor terți [prima întrebare litera e)], din surse nelegale [prima întrebare litera f)] și din surse legale [prima întrebare litera g)]

82. În Hotărârea ACI Adam și alții[43], Curtea a considerat că o reglementare națională care nu face distincție între situația în care sursa utilizată pentru realizarea unei reproduceri pentru uz personal este legală și cea în care această sursă este nelegală nu este compatibilă cu articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29. Prin urmare, se poate răspunde la prima întrebare litera f) prin trimitere la hotărârea menționată, mai exact la punctul 1 din dispozitivul acesteia.

83. În schimb, întrucât instanța de trimitere nu furnizează nicio indicație cu privire la situațiile pe care le are în vedere la prima întrebare litera g), este dificil pentru Curte să ofere un răspuns util și detaliat.

84. Astfel, instanța de trimitere nu furnizează nicio precizare cu privire la ceea ce ar fi „fișiere copiate legal", „din surse legale" sau „atunci când nu s-a acordat nicio licență", pe care aceasta le are în vedere. Ea nu indică în special nici în ce împrejurări, nici în ce condiții pot fi achiziționate, utilizate și, eventual, copiate astfel de fișiere. Prin urmare, nu este posibil să se stabilească dacă reproducerea lor pentru uz personal este de natură să cauzeze un prejudiciu titularilor de drepturi și să justifice, așadar, colectarea unei compensații echitabile în sensul principiilor amintite mai sus, stabilite de Curte, printre altele, în Hotărârile Padawan[44] și Stichting de Thuiskopie[45].

85. În aceste condiții și pentru aceleași motive, nu se poate da un răspuns la această întrebare prin interpretarea *a contrario* a Hotărârii ACI Adam și alții[46]. Simpla împrejurare că fișierele reproduse pentru uz personal nu sunt nelegale, în sensul acestei hotărâri, nu este suficientă pentru a concluziona că acestea pot determina colectarea unei compensații echitabile.

86. Rămâne să se examineze prima întrebare litera e), cu privire la reproducerile pentru uz personal realizate din surse care aparțin unor terți.

43 — EU:C:2014:254.
44 — EU:C:2010:620.
45 — EU:C:2011:397.
46 — EU:C:2014:254.

87. Se va observa mai întâi că această problemă nu se referă, contrar celor susținute de Comisie, la situația în care o persoană deleagă unui terț reproducerea pentru uz personal, pe seama sa, a unor opere protejate [47]. Dimpotrivă, reiese în mod clar chiar din modul său de redactare că se referă la situațiile în care o persoană realizează reproduceri ale unor opere sau ale unor obiecte protejate din surse „care aparțin" unui terț, cu alte cuvinte, în esență, CD-ROM-uri sau DVD-uri care sunt și rămân proprietatea unui terț sau fișiere care conțin opere protejate ale căror licențe de utilizare sunt proprietatea unui terț în raport cu persoana care realizează reproducerea pentru uz personal.

88. Din această perspectivă, s-ar putea lua în considerare la prima întrebare litera e) un răspuns identic cu cel dat la prima întrebare litera f), în cazul în care s-ar putea admite și în măsura în care s-ar admite că acestea vizează, fiecare, situații similare.

89. Astfel, s-ar putea considera că reproducerile realizate pe baza unor fișiere aflate pe un DVD, pe un CD-ROM, pe MP3 playere sau chiar pe computere care aparțin terților, pentru a relua enumerarea instanței de trimitere, pot fi asimilate pe deplin, în principiu, reproducerilor realizate pe baza unor opere distribuite în mod nelegal pe internet [48].

90. Persoanele care realizează astfel de reproduceri nu sunt, în aceste ipoteze, proprietari (pentru obiectele fizice precum CD-ROM-urile și DVD-urile) sau titulari ai licențelor de utilizare (pentru obiectele care nu au formă materială, precum fișierele descărcate în mod legal de pe site-uri de vânzări online) a surselor acestora, astfel încât reproducerile realizate în astfel de condiții nu se pot încadra, în niciun caz, la reproducerea pentru uz personal.

91. O asemenea asimilare nu este însă evidentă în totalitate.

92. Pe de o parte, nu se poate contesta că punerea la dispoziție pe internet („uploading") a operelor protejate, fără autorizarea titularilor de drepturi, liber accesibile unui număr nedeterminat și nelimitat de persoane, nu se poate asimila împrumutului unui CD-ROM sau DVD ori chiar a mai multor CD-ROM-uri sau DVD-uri, într-un cerc privat, familial sau chiar amical, în orice caz, restrâns. Nu se poate contesta nici faptul că reproducerile realizate pe baza unor fișiere disponibile în mod liber pe internet („downloading") nu pot fi asimilate reproducerilor realizate de pe unul sau chiar de pe mai multe CD-ROM-uri ori DVD-uri împrumutate de o rudă, de un prieten sau chiar de o simplă cunoștință.

93. Pe de altă parte, nu se poate ignora că împrumutul unui aparat sau al unui echipament care dispune de o memorie de masă (computere, hard diskuri, MP3 playere sau alte iPod-uri, chiar carduri de memorie de capacitate mare) care conține fișiere cu opere protejate și reproducerea respectivelor fișiere de către terți, cu alte cuvinte, de către persoane care nu sunt titulare ale unor licențe de utilizare a fișierelor pe care le conțin, constituie situații intermediare care nu pot fi asimilate nici uneia („uploading" sau „downloading" pe internet), nici celeilalte (împrumuturi și copii de suporturi fizice în sfera privată) dintre cele două situații preconizate mai sus.

94. Cu alte cuvinte, nu pare posibil să se dea un răspuns unic și uniform la întrebarea instanței de trimitere, iar anumite distincții și precizări se impun, în special în funcție de sursele reproducerilor și de situațiile în care acestea sunt realizate.

47 — Se va observa că, deși articolul 12 alineatul 1 din Legea nr. 202 permite „să facă sau să obțină" copii, alineatul 4 al acestui articol limitează în mod considerabil această posibilitate, excluzând dreptul de a apela la un terț pentru a face copii, în special ale operelor muzicale, cinematografice sau literare.

48 — Conform expresiei utilizate de Curte în Hotărârea ACI Adam și alții (EU:C:2014:254, punctul 35).

95. În aceste condiții, considerăm că reglementarea daneză cuprinde anumite elemente de răspuns în această privință. Astfel, articolul 12 alineatul 1 din Legea nr. 202 nu autorizează decât copiile „izolate" ale operelor, pentru uz personal, care nu pot fi utilizate în alte scopuri. Vizând astfel doar copiile izolate, reglementarea daneză pare să distingă reproducerile punctuale ale unor opere limitate, care ar intra în sfera copiei private, de reproducerile masive de opere multiple, care nu ar intra în sfera acesteia. Pe de altă parte, articolul 12 alineatul 3 din Legea nr. 202 prevede în mod expres că „reproducerea în formă digitală pe baza unui exemplar împrumutat sau închiriat nu este permisă fără acordul autorului". Reglementarea daneză pare să excludă astfel reproducerile realizate pe baza unor exemplare care aparțin unor terți, fără a preciza însă dacă este vorba despre terți care acționează în interes profesional și comercial sau despre toți terții, inclusiv rudele, prietenii, chiar cunoștințele care acționează într-un cadru privat.

96. În orice caz, revine instanței de trimitere, singura competentă să interpreteze dreptul național, sarcina de a stabili ce trebuie să se înțeleagă prin „copii izolate" și „exemplar împrumutat", deoarece are obligația de a interpreta dreptul național respectiv în lumina Directivei 2001/29 și de a examina diferitele situații enumerate pe baza principiilor amintite mai sus, stabilite de Curte în Hotărârile Padawan [49] și Stichting de Thuiskopie [50], și ținând seama de dispozițiile articolului 5 alineatul (5) din Directiva 2001/29.

D – *Cu privire la incidența caracterului minim al prejudiciului (a treia întrebare)*

97. Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că se opune reglementării unui stat membru care prevede colectarea redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă pentru reproducerile pentru uz personal care cauzează doar un prejudiciu minim titularilor de drepturi. În această privință, instanța de trimitere ridică în special problema cu privire la ce trebuie să se înțeleagă prin mențiunea care figurează în considerentul (35) al Directivei 2001/29.

98. Directiva 2001/29 evocă în considerentul (35) posibilitatea statelor membre de a prevedea, în anumite cazuri în care prejudiciul cauzat titularilor de drepturi este minim, situațiile în care nu se percepe o compensație echitabilă, fără a defini totuși nici cazurile avute astfel în vedere, nici criteriile care permit stabilirea caracterului minim al prejudiciului [51].

99. Rezultă că statele membre care au ales să instituie excepția privind copia privată dispun de marja de apreciere cea mai largă pentru a adopta dispoziții care derogă de la colectarea unei compensații echitabile în cazul unui prejudiciu minim, întrucât este vorba în orice caz despre o simplă posibilitate, iar nu despre o obligație. În aceste condiții, nu se poate reproșa unui stat membru că nu a prevăzut o astfel de derogare.

100. În consecință, împrejurarea că copia privată pe cardurile de memorie ale telefoanelor mobile reprezintă numai un prejudiciu minim pentru titularii de drepturi, presupunând că este demonstrată, nu este în principiu de natură să se opună, în sine, colectării de către un stat membru a redevenței pentru copia privată realizată pe aceste carduri.

101. Prin urmare, propunem Curții să declare că Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că nu se opune reglementării unui stat membru care prevede colectarea redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă pentru reproducerile pentru uz personal care cauzează doar un prejudiciu minim titularilor de drepturi.

49 — EU:C:2010:620.

50 — EU:C:2011:397.

51 — Lucrările pregătitoare ale Directivei 2001/19 nu furnizează mai multe informații. Până în prezent, Curtea nu a avut cu adevărat ocazia de a se pronunța în această privință, chiar dacă se referă la prejudiciul minim la punctele 39 și 46 din Hotărârea Padawan (EU:C:2010:620).

VII – **Cu privire la modalitățile de colectare a redevenței pentru copia privată (a șasea întrebare)**

102. A șasea întrebare adresată de instanța de trimitere cuprinde mai multe întrebări strâns legate care privesc deopotrivă modalitățile de colectare a redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29.

103. Instanța de trimitere ridică mai întâi problema de principiu [a șasea întrebare litera a)] dacă, în esență, Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că se opune reglementării unui stat membru care prevede o obligație necondiționată pentru producătorii și/sau importatorii de carduri de memorie pentru telefoanele mobile de a plăti redevența pentru copia privată pentru aceste carduri, cu alte cuvinte, fără ca aceștia, care vând cardurile în cauză unor comercianți, să fie în măsură să afle dacă ele vor fi revândute de comercianții respectivi unor persoane fizice sau unor comercianți.

104. În continuare, aceasta solicită să se stabilească, în esență, dacă și în ce măsură răspunsul la această întrebare de principiu ar fi diferit în cazul în care o asemenea obligație nu ar fi, în anumite situații, necondiționată [a șasea întrebare literele b) și c)]. Ea are, așadar, în vedere diferitele ipoteze în care producătorul, importatorul și/sau distribuitorul fie ar putea să nu fie obligat să plătească redevența pentru copia privată, fie ar putea obține restituirea redevenței pentru copia privată plătită atunci când cardurile de memorie sunt vândute pentru uz profesional, în anumite împrejurări, în anumite condiții și în funcție de anumite modalități pe care le enumeră.

105. Din jurisprudența Curții, astfel cum este amintită la punctele 23-32 din prezentele concluzii, și în special din Hotărârea Padawan [52] reiese că o reglementare națională care prevede colectarea redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 pentru suporturile de reproducere este compatibilă cu cerințele echilibrului just numai dacă respectivele suporturi pot fi utilizate în scopul realizării de copii private, în cazul în care există o legătură necesară între aplicarea redevenței menționate pentru aceste suporturi și utilizarea lor în scopul realizării de reproduceri pentru uz personal.

106. Rezultă că o redevență pentru copia privată care, precum cea în discuție în litigiul principal, este colectată de la producătorii și importatorii de suporturi de reproducere fără să fie luată în considerare nici calitatea persoanelor care le achiziționează în cele din urmă, nici utilizarea care le este dată și, mai precis, fără să se distingă cazurile în care sunt achiziționate de persoane fizice în scopul realizării unor copii private de cazurile în care sunt achiziționate de alte persoane în scopuri vădit străine de cel al realizării de copii private nu este conformă cu articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29.

107. Desigur, în aceeași Hotărâre Padawan [53], Curtea a recunoscut că este posibil ca statele membre, ținând seama de dificultățile practice pentru a identifica utilizatorii privați și pentru a-i obliga să plătească o compensație titularilor de drepturi pentru prejudiciul cauzat prin reproducerea pentru uz personal, să instituie, în scopul finanțării compensației echitabile, o redevență pentru copia privată în sarcina altor persoane decât utilizatorii privați, în măsura în care persoanele în cauză pot repercuta costul respectivei redevențe asupra utilizatorilor privați amintiți.

108. În aceste condiții, nu se poate exclude în totalitate ca o reglementare națională care, precum cea în discuție în litigiul principal, prevede colectarea redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă pentru suporturile de reproducere de la producătorii și importatorii acestora din urmă poate fi conformă cu echilibrul just care trebuie stabilit între interesele titularilor de

52 — EU:C:2010:620, punctele 52 și 53.

53 — C-467/08, EU:C:2010:620, punctele 46-50. A se vedea de asemenea Hotărârea Stichting de Thuiskopie (EU:C:2011:397, punctele 27 și 28).

drepturi și utilizatorii obiectelor protejate, în măsura în care producătorii și importatorii amintiți o pot repercuta efectiv asupra utilizatorilor care achiziționează respectivele suporturi și le utilizează în scopul realizării de copii private sau chiar în măsura în care aceștia pot obține restituirea acesteia, atunci când suporturile menționate sunt achiziționate în scopuri vădit străine de cel al realizării de copii private.

109. Cu toate acestea, instanța de trimitere nu a furnizat Curții niciun element care să permită să se stabilească în mod precis și detaliat dacă reglementarea națională aplicabilă în litigiul principal prevede că redevența pentru copia privată pe care o instituie este, în definitiv, plătită efectiv de persoane cărora le revine în principiu sarcina de a finanța compensația echitabilă menționată prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b), cu alte cuvinte, în speță, de persoanele fizice care achiziționează suporturi de reproducere în scopul realizării pentru uz personal a unor reproduceri de opere protejate.

110. Instanța de trimitere se limitează astfel să citeze articolul 39 din Legea nr. 202, care prevede că oricine produce sau importă în scop comercial casete audio sau video sau alte dispozitive pe care se pot înregistra sunete sau imagini plătește o remunerație. În afara diferitor ipoteze avute în vedere în a șasea întrebare, decizia de trimitere nu cuprinde, în schimb, nicio indicație concretă și precisă nici cu privire la împrejurările în care este eventual posibil ca producătorii, importatorii sau distribuitorii să fie scutiți de plata redevenței, nici cu privire la modalitățile concrete în funcție de care este eventual posibil să se obțină restituirea acesteia.

111. Cu toate acestea și în orice caz, revine doar instanței de trimitere sarcina de a aprecia, în lumina elementelor de interpretare a Directivei 2001/29 furnizate de Curte, dacă reglementarea națională este compatibilă cu dispozițiile Directivei 2001/29.

112. În consecință, propunem Curții să răspundă la a șasea întrebare a instanței de trimitere declarând că Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că nu se opune în principiu unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede colectarea redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă pentru suporturile de reproducere de la producătorii și importatorii acestora din urmă, în măsura în care producătorii și importatorii respectivi o pot repercuta efectiv asupra utilizatorilor care achiziționează suporturile amintite în scopul realizării de copii private sau în măsura în care pot obține restituirea acesteia atunci când suporturile în cauză sunt achiziționate în scopuri vădit străine de cel al realizării de copii private. Revine instanței de trimitere sarcina de a aprecia aceste împrejurări și de a acționa în consecință.

VIII – **Concluzii**

113. Având în vedere considerațiile anterioare, propunem Curții să răspundă la întrebările adresate de Østre Landsret după cum urmează:

„1) Articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională trebuie interpretat în sensul că nu se opune în principiu reglementării unui stat membru care prevede colectarea redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă pentru cardurile de memorie ale telefoanelor mobile, în măsura în care se garantează echilibrul just care trebuie păstrat între diferitele categorii de titulari de drepturi și utilizatorii de obiecte protejate și în măsura în care, în consecință, există o legătură între această colectare și utilizarea prezumată a respectivelor carduri în scopul reproducerii pentru uz personal, funcția principală sau esențială a cardurilor amintite fiind lipsită de efect în această privință.

Totuși, Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că se opune reglementării unui stat membru care prevede colectarea redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă pentru suporturile de reproducere amovibile precum cardurile de memorie ale telefoanelor mobile, excluzând-o în același timp pentru suporturile inamovibile integrate în aparate sau în echipamente concepute în special și utilizate în principal ca suporturi de reproducere pentru uz personal, fără ca această excludere să fie justificată în mod obiectiv.

Revine instanței de trimitere să aprecieze eventualele justificări obiective ale acestei excluderi și să acționeze în consecință.

2) Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că se opune reglementării unui stat membru care prevede colectarea redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) pentru reproducerile pentru uz personal realizate din surse nelegale, precum și cu privire la reproducerile pentru uz personal care au fost în mod special autorizate de titularii de drepturi și care au condus, în acest scop, la plata unei indemnizații sau la orice altă formă de compensație echitabilă.

3) Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că nici utilizarea, nici neutilizarea unor măsuri tehnice eficiente de protecție a fișierelor care conțin opere protejate nu au efecte asupra colectării redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din această directivă.

4) Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că nu se opune reglementării unui stat membru care prevede colectarea redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă pentru reproducerile pentru uz personal care cauzează doar un prejudiciu minim titularilor de drepturi.

5) Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că nu se opune în principiu unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede colectarea redevenței pentru copia privată destinate să finanțeze compensația echitabilă pentru suporturile de reproducere de la producătorii și importatorii acestora din urmă, în măsura în care producătorii și importatorii respectivi o pot repercuta efectiv asupra utilizatorilor care achiziționează suporturile amintite în scopul realizării de copii private sau în măsura în care pot obține restituirea acesteia atunci când suporturile în cauză sunt achiziționate în scopuri vădit străine de cel al realizării de copii private.

Revine instanței de trimitere sarcina de a aprecia aceste circumstanțe și de a acționa în consecință.”